

Teresa Pascual

VERTICAL

*Premi de poesia
Ausiàs March de Gandia*

edicions
62

TERESA PASCUAL

VERTICAL

LVI PREMI DE POESIA
AUSIÀS MARCH DE GANDIA

Edicions 62

Un jurat format per Maria Josep Escrivà, Rubén Luzón,
Jaume Pont i Jordi Cornudella ha atorgat a aquesta obra
el LVI Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia (2018)

Primera edició: gener del 2019

© Teresa Pascual Soler, 2018

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Vilanosa

ISBN: 978-84-297-7744-4

Dipòsit legal: B. 24.100-2018

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

Amb les parets de vidre, 11

FILS

Ànima, 17

Pregària, 18

Els colors de les vinyes sobre els marges, 19

A peu de pàgina, 20

Fils, 21

Un desfà la tela, 22

El caire de la pedra, 23

Els noms de les tombes, 24

Creu, 25

Ens venç, 26

VIDRES

Et fem senyals des dels angles del món, 31

La boira grisa dels trons de metralla, 32

Mirem arrere. Amb les persianes, 33

Qui t'ha mirat i des de quin dels angles, 34

Et quedes dreta. Els teus fills et busquen, 35

La identitat, la rosa, 36

No calen noms on s'expressa el sentit, 37
El cos del món. Cap mort hi deixa cicatriu, 38
El sol acull les hores del migdia, 39
Hem mantingut la fe, 40
Hem treballat el tros dels nostres pares, 41
Fragilitat, 42
Les tintes del most, 43
Una llesca de pa sucat amb oli, 44

TORNARÀS A LA MAR

Et deixaràs una ciutat d'esquena, 49
Una part a la mida d'altres marges, 50
Un rellotge, la pauta vertical, 51
¿Qui reprendrà la vida amb les agulles, 52
Aniversari, 53
Lluny de terra els blaus guien, 54
Quan queda lluny, 55
A l'aire, el vol, 56
On no s'arriba, 57

EPÍLEG

El fil es tiba fins a la part alta, 61
Tot tenia l'aspecte dels cristalls, 62
En aquells temps, veritat i bellesa, 63
D'esquena, les ciutats obrien túnels, 64

Notes, 65

Amb les parets de vidre,
guardes la veritat
dins el racó insonor
que et presta la mudesa.

La solitud dels noms,
el sostre al ras del fred,
fins ara sols el cim
de la nostra impotència.

En espera del món
se'ns confia la veu.
La tutela dels límits
no ens disculpa el silenci.

Bastaria el coratge
de sostindre's en l'aire,
de guardar l'equilibri
sobre la corda fluixa

en el número insòlit
d'acceptar-se en el salt
i saber-lo dicible
en l'espera del mot.

Com el pa, com la llet:
la ferida o l'absència,
la mort sobre el llit propi,
i tenir el valor

d'acudir a l'encontre
de la paraula imatge,
l'etiqueta a l'ampolla
de la fam o la pèrdua,

el llenguatge de dol
per la mort al teu llit,
i malgrat tot, mostrar-ho,
com el pa, com la llet.

FILS

*Para venir a lo que no sabes
has de ir por donde no sabes.*

SAN JUAN DE LA CRUZ

*Només el que no saps
és veritat.*

EDUARD SANAHUJA YLL

*Partir es dar pasos
fuera de la habitación con el hilo.
El mismo hilo.*

CHANTAL MAILLARD

ÀNIMA

Allà on desconeixem
no hi porta cap camí
on l'herba creix i abriga
la terra de les vores
dels dos costats de l'ànima.

Allà des d'on busquem,
un jo creua el migdia
encés entre les rutes
on l'ànima separa
la vida amb el seu foc.

PREGÀRIA

La voluntat s'ajorna en el present,
es confia a la guarda del penyal
i s'abandona a les parets de pedra
amb els sons inquietes d'una pregària.

Hem contemplat els grocs, els vermells ferro
del sòl tancat als boscos de pinedes;
aturem l'esperit i el pensament,
al compàs de la pausa de l'espera.

Reconeixem el tall de la fractura,
el rastre que ha deixat entre les roques
el pas del temps, la fuga inesborrable.

Deixem sentir el cos dins de l'espai,
ara i ací en l'instant d'aquest moment,
porta en suspens al fons de la certesa.

Els colors de les vinyes sobre els marges
refermen el sentit de la distància,
qüestionen el llenguatge que ens allunya
amb els límits d'un món per reconèixer:
les aromes de roure de la fusta,
l'aire espés dels cellers dins de la casa,
les branques de la soca a la verema,
els taps de suro al coll estret del vidre
dins la humitat dels murs blancs de les caves.

Hem allargat les línies dels noms,
la longitud partida de les ombres,
el tall dels solcs de noves cavitats
en el discurs que penetra la terra.

A peu de pàgina,
l'hermenèutica rima
amb les últimes síl·labes
de tot poema.

El vers, maneres
de dir la vida
amb les notes escrites
—al peu de quina pàgina?

FILS

Hem estirat un fil, des d'on comença?
Amb quins motius es tensa el nou desordre?
Un manament retira l'aigua antiga
als dos costats d'un pas d'arena dèbil.

El teu replega sense fer preguntes,
el nostre traça amb plom la vertical;
al mig, el sòl de la terra emergida
ens ha cedit un corredor de cendra.

Ens endinsem amb les soles gastades
mentre avancem insegures pels fons
d'on mai la llum no ha revelat les fosses,
on hui la llum és claustre i és propòsit.

Un mateix fil. Forçar el cos dels altres
fins a la porta de l'última casa.
Sentir el vel, respectar el silenci
estés en l'última de les memòries.

Un desfà la tela
—l'avís inequívoc
dels pedaços solts.
Es desprén, descús
les costures velles.
Ens descobreix.

El caire de la pedra,
essència d'arrel
que empeny des de la terra.
Un cercle mineral
llampega en l'olivera,
el cristall de l'argila,
les espurnes de plata.

Graó sobre l'escorça:
de fora a dins, la pàtina
de grisos contra l'aire;
de dintre a fora, el centre,
la recerca del centre
dels eixos de la tija.

Tot es clou dins del cos
definit d'aquest mur.

Els noms de les tombes
escriuen el dol impune
—de quina justícia?

Les aigües matisen
les fulles noves del salze
—el sol consumeix.

Els clams de les penyes
ressonen a l'altra riba
—fusells sobre l'aigua.

No colguen els plors
la calç dels ossos anònims
—per qui resa l'aire?